

Daha iyi bir Dünya İçin

SUNDURMA SANAT KÜLTÜR SPOR

Modernizm* sonrası dünyamızda, yerel ve küreselin buluşması olarak, bir eğitim, sanat, kültür ve spor projesi.

Yaşam boyu eğitim, yaparak öğrenme.

**Çağlar boyunca, sürekli ve biri biri ardına, tüm insalığa bir örnek çözüm olma iddiasıyla fikirler öne sürüldüğü, son olarak modernizm fikrinin bu iddiada başarısız olduğunun kabulü, dolayısıyla insanın bu iddiadan kurtulduğu varsayımıyla, bu araştırmada, post-modern, post-modernizm kavramları; her bağlamda farklı çözümler üretmenin geçerli olduğu, bir adı bile olmayan modernizm sonrası döneme işaret edilmektedir.*

Bugün Marsa yerleşmeye karar verdik ve orada yeni bir dünya kuracağız. Yanımıza çağlar boyunca yazılmış olan bütün kitapları mı, yoksa dünyadaki bütün paraları mı almamız anlamlı olur ? Bu anlamda aklımızı ve işlerimizi hangisine göre düzenlemeliyiz ? Uygarlık nedir ? Ne işe yarar ? Nereden geliyor ? Nereye gitmeli ?

İnsan, ellerini kullanma becerisi, konuşma, toplumsallaşma ile, bilginin kuşaklar boyunca birikim, ve aktarımı sayesinde doğal gerçekliğine yabancılaşmıştır.(Işık 2016) Ya da en iyimser bakış açısı ile doğal gerçekliğinden uzak bir hayat kurgusuna varmıştır. Bilim ve teknolojiye ilerlemeyi kendine amaç edinen insan, teknolojiyi araç olmaktan çıkarmış, doğal gerçekliği içinde, daha rahat ve güzel bir yaşam tasarımı amacından kopmuş, yaşadığı gezegeni belki de yaşanılmaz hale getirebilecek bir sürece girmiştir. Bugün artık başka gezegenlerde hayat kurma noktasına gelen insanın bireysel ve sosyal hayatı, teknolojinin amaç olduğu bir kurguya bürünmüş ve insan, tüm barınma, geçinme, ve eğitim şekillerini bu amaca göre düzenlemeye başlamıştır.

“Günümüzde, ülkelerin gelişmişlik düzeyi, kişi başına düşen elektrik enerjisi tüketimi ile ölçülmektedir.” (Karakoç 2011) Birlikte yaşamak, güçbirliği yapmak için kurulan “şehir”ler, bir yerleşme biçiminin yanısıra; bir toplum biçimi, kendine özgü kültürü ve yaşam tarzı olmuştur. (Korkut & Kiper 2016)

Şehirler, gerçekçi felsefedeki değişmez gerçekler (devinmeden var olan “şey”ler) olarak ele alındığında, şehirlerde yaşanan hayat, çağdaş bilimin konu edindiği “devinimli fenomenler (görüngüler)” olarak incelenmeye ve yeniliğe açık olur. Şehirler, tarihsel süreçte, ne amaçla kurulduğu ve gelişimi incelenirse, bugünün gerçekleri olup, gerçekçi felsefedeki, değiştirelemeyen, ancak eklemelerle ilerletilebilen “olgu” olmaktan kurtarılabilir ve şehirlerdeki hayat “dayanışma” amaçlı, daha yaşanabilir bir hayat devinimine (kurgusuna) kavuşturulabilir, bunun ötesinde büsbütün yepyeni bir hayat olanağı sunan, yeni şehirler inşa etmek mümkün olabilir.

Tarihsel sürece baktığımız zaman, önceleri *“M.Ö. 3500 civarında, “dayanışma” amacıyla insanlar, bugün “şehirler” dediğimiz bir şey geliştirdiler. Mezopotamya, Hindistan, Mısır ve Çin.”*

Daha sonra *“M.Ö. 1500’lerde, deve gibi hayvanların yardımı ile ticarete yaşanan ilerlemeler ile hiçbir şey üretmeyen ticaret şehirleri kurulmaya başlandı.”*

(Ching, Jarzombek, Prakash 2017)

Ticaret amaçlı odaklaşma (şehirleşme) rekabet kültürü yarattı;

Bu rekabet kültürü, zaman içerisinde sosyal sınıfların doğmasına sebep oldu. Önceleri, bu ticari şehirlerin ve seçilmiş yöneticilerinin, emek üzerine kurmaya çalıştığı egemenlik, zaman içerisinde, biri birlerine ve ticaret yollarına hakim olma çabasına, sonuçta bugün, evrensel ticari rekabete dönüştü. Günümüzde, dünyanın belli başlı ülkelerindeki güçlü, eğitilmiş, çalışma ve sağlık koşulları iyileştirilmiş emek güçlü ve ihtiyaç fazlası üretimine pazar arayışına girmiş, reklam ve pazarlama yolu ile, dünyanın birçok şehirlerindeki hayatı tektipleştirme, kullanım eşyasından, mimari ölçeğe kadar aynılaştırma çabasına girişmiştir (küreselleşme). Bütün dünyada aynı ürünleri, eskimeden, yenisi ile değiştirmek bir yaşam tarzına dönüştürmüştür. *“Tüketim toplumu”* (Bilgin 2011)

Emeğin dayanışması amacıyla icat edilen şehir, en sonunda, endüstri devrimi ile, bu rekabete hizmet üreten “makinarya” (Le Corbusier 1923), şehirlerde yaşayan insanın hayatı bu makinanın hizmetçiliğine (üretici ve tüketici olarak) dönüştü.

Bu anlamda insan kendi hayatından ve dünyadan kopmuş, nerede yaşadığı belli olmayan, köksüz bir hayata sürüklenmiştir. Modernist düşünce, tüm dünyada tek bir ortak çözüm üretme fikrinde başarısızlığa uğradığı halde, Sanayi Devrimi ile teknolojiyi amaç haline getiren, geçmişten bir miras söylem olarak, “insanlığın bir kurtulma hayali”ne uygunluğu, geçerliliğini sürdürmekte, internet, yapay zeka, eşyaların interneti ve artırılmış gerçeklik teknolojileri bu hayali beslemeye devam etmektedir. Makinalaşan şehirlerde, makinalaşan konut ve makinalaşan işyerinin, makina parçası haline gelmiş insan, yaşamak için bir tatil kavramı ve zamanı yaratmış, gerçek olmayan ihtiyaçlar belirleyip bu ihtiyaçlar doğrultusunda bir “tatil” endüstrisi bile yaratmıştır. Bu tatil kültürü ile tüketim toplumunu güçlendirmektedir. Bugün şehirlerde, “bir gün yaşamak” hayali ile insanlar “çalışmakta”, tatillerde ve emekliliklerinde ise gerçek olmayan ihtiyaçlarına yönelen tüketim toplumu olarak modernist hayallere hizmet etmeye devam etmektedir. Bu gidişata 1900’lü yılların başlarında da dikkat çekilmişse de, zararlı sonuçları ile karşılaşmadan bir dönüşümün olamayacağı öngörülmüştür.

Bugün sadece para kazanmak için değil, herkesin kendisini geliştirmesi için çalışması mümkün olabilir. İş, kendini geliştirmenin bir fırsatı, bir yolu olarak görülebilir. Hayat boyu öğrenme. İş yeri okul gibi olabilir. Amaç insan olmalı. O zaman para tekrar araç olabilir ve yapılan iş, insanların her anını en iyi şekilde değerlendirmeye çalıştıkları bir süreç olabilir. Bir gün yaşamak için çalışan değil, çalıştıkları zamanı bile yaşayan insanlar olunabilir.

Bu bağlamda çalışma ortamı ve koşulları daha insani bir düzenlemeye gidilerek iyileştirilebilir, değişiklik yapılabilir. İş hayatı, Hegel ve Einstein gibi, zamanı ve mekanı aşan bilim insanlarının belirttikleri gibi, maddi kazancın ötesinde, bireyin olgunlaşmasına, kendini gerçekleştirmesine, doğa ile bilinci arasındaki açığı kapatmasına imkan veren bir süreç haline dönüştürülebilir.

Öte yandan makinenin, rasyonel, bilimsel bilginin hayata kavuşması, gerçekleşerek kullanılabilir olmaya başlaması, hayatımıza katılması bağlamında, uyandırdığı hayranlık ve sevinç, teknoloji ürünü yapıların, makinaların ve ürünlerinin 1900 lerden başlayarak mimarlık ve tasarımda teknolojinin egemenliğini ilan etmesine kadar varmıştır.

“Konstrüksiyon diktatör ilan edilmişti.” (B. Taut 1938)

Çağ itibariyle, rasyonel dünyanın kutlanması olarak da nitelendirilebilecek olan bu teknolojik mutluluğun, insanı köksüzlüğe, geçiciliğe, kendinden uzaklaşmaya kadar sürükleyecek olması beklenen sonuçlardan değildir. Nitekim 2000 li yıllara gelindiğinde, 1900 lerdeki eleştiriler, duruma çare aramanın gerekliliğini ortaya çıkaracak kadar gün yüzüne çıktı, rasyonelleşti. Teknoloji bugün, dünyayı küçültmesi ve 900 lü yıllarda Farabi’nin kitaplarında bile yer alan, gidişatı, “evrensel halk” sonucuna yaklaştırması bakımından vazgeçilmez görülse de, bu evrensel halkın insani özellikleri araştırma konusu ve bu ortak geleceğe katılımının ana unsurları arasındadır. Bu unsur, iki taraflı olarak; hem yerel kültürlerin sürekliliği, hem de bu evrensel halkın kültürel zenginliği olarak da önemli görünüyor. Bugüne kadar yaşamış olan insanlığın gelişme ve ilerleme sürecini, bir tek insanın gelişmesi ve ilerlemesi olarak ele alırsak, bugün artık bir olgunlaşma, ve hatta Tin evresi (Hegel) içerisinde olduğumuzdan söz edebilmek mümkün gibi görünmektedir. Ve bu evreye ulaşabilmemizin göstergesi, tüm dünyayı ilgilendiren evrensel ve çevresel sorunlara, yerel çözümler üretmek ihtiyacı ile daha da belirginlik kazanıyor.

“Küresel miras, kesinlikle bir küresel karıştırma biçimidir. Bu karıştırmanın yerelin hegemonyasından bir kültürel kurtuluş biçimi olarak mı yoksa küreselin hegemonyası tarafından kültürel kirlenme olarak mı anlaşılacağı, ancak her bir özel durumda çözülebilecek bir sorudur. Son on yılda, mimarlık eğitimcileri geçmişin Avrupa merkezli yaklaşımlarının ötesine bakan bir ders kitabı istiyorlar. İronik bir şekilde, son on yıllar, ülkeler küresel tarihsel anlatılarda kimlik bilgilerini belirlemeye çalışırken, kendi başına küresel bir fenomen haline gelen milliyetçiliğin yükselen hayaletini de gördü. Bu yeni milliyetçilik, yerel gerçekler hakkında bir farkındalık uyandırmada bir rol oynamış olsa da, ufukta ne yattığını öğrenmede hafifletici bir etkiye sahip olmuştur ve olmaya devam etmektedir. Küresel ve ulusal arasındaki gerilim çağımızın temel paradokstur.” (Ching, Jarzombek, Prakash 2017)

Yine teknolojinin hayatımıza avantaj olarak görülen katkılarından “hız” konusu, sorunlara cevap olarak hızlı üretim, hızlı alışveriş, hızlı ulaşım, hızlı düşünme tarzını cazip hale getirir ve kendi yarattığı sorunların çözümleri olarak geçici mutluluklar ve çözümler sunmaktayken, gerçekte teknolojinin kaynağı olan bilim, dünyayı ve insanı anlamaya yarayan bir yöntem olarak ele alındığında, bu anlayıştan doğan mutluluk ve sevinç, teknolojinin verdiği mutluluktan daha kalıcı ve sürekli görünüyor. Hatta bu anlayışın idrak edilebilmesi, yaşam tarzı haline getirilebilmesi, insanın dünyayı evi yapması (I.Kant), hayata bağlılık, kökleşme ve devamlılık anlamında, insanın yeniden ayaklarını yere basmasına imkan verebilir gibi görünüyor. Rasyonel, çağın anlayışına uygun erdemli bir yöntem olarak; kitlelerin, teknolojik imkansızlıklar ve zorluklar içinde yaşanan dönemlerden bir miras olarak yaşadığı ve yaşattığı, yaşadığımız zamandan ve mekandan bir türlü tatmin olma imkanı vermeyen, (oysa ki birey ancak bulunduğu zamanı ve durumu olabilecek en iyi ve kendi tercihlerinin bir sonucu olarak kabul edebildiği anda geleceğini kendi istediği yönde, gün be gün değiştirebilme imkanına kavuşabilir) kurtulanacak bir gelecek hayalinin fanatizmine, irrasyonel bir karşıcı tavır yerine, mümkün olduğu kadar çok bireyin, (*“Hep birlikte aydınlanmak daha kolay.”*I. KANT) kendi aklı ve imkanları ile rasyonel dünyamıza doğru ilerlemesine imkan verecek, kendi aklını kullanma cesaretini göstererek, kendi tercihi ile, bütün dünya bu noktaya ginceye veya kendi ömrünün yettiği sürece, bu irrasyonel dünyada kendi rasyonel çabaları ile ayakta kalabileceği becerileri elde etmesine imkan yaratacak bir eğitime, bireylerin kendilerini geliştirebilmelerine imkan yaratmak daha anlamlı görünüyor.

Eğitimde amaç, her ne kadar güncel hayatta kendi emeği ile geçimini sağlayacak beceriler kazandırmak ve dolayısıyla topluma katkıda bulunarak varlık gösterecek bir birey haline dönüşmeye imkan sağlamaksa da, esasında, bireyin bu beceriler sayesinde, evrensel benlik saygısına ulaşmasına, kendi dünyasını ve hayata bakış açısını tüm çağlar boyunca süregelen ilerleme içerisinde, evrensel ölçekte konumlandırabilmesine, topluma ve insanlığa bu bağlamda katkıda bulunabilmesine imkan yaratmak olabilir.

“Dolayısıyla nasıl geliştirilecek, nasıl gelişeceğiz, nasıl güçlü, nasıl ileri olacağız? Dünyadaki bütün bilimi nasıl alacağız? Ama aynı zamanda nasıl kendimiz olmaya devam edeceğiz?... Bizim kendi geçmişimiz, kendi kültürümüzün unsuru olan şeyleri verirken tüm insanlığa değer sunacak şeyleri nasıl vereceğiz? Bu hiç kolay bir şey değil... Ama işte bizim neslimizin görevi bu. Ve muhtemelen de bundan sonraki dünyanın bu bölgesindeki tüm nesillerin de görevi bu olacak.” (Amin Maalouf 2020)

Bu bağlamda, global şehir hayatı ile geleneksel, yerel kırsal hayatın, küresel ve ulusalın buluştuğu noktada, geleneksel kırsal tüketim toplumuna dönüştüren bağlantı noktası, hem yerelin kendi kültüründeki insani öğelerin evrenselini bulup çıkarabilmesi için evrensel kültürlerle tanışabilmesi, hem de kırsalın, gelenekselin güçlenmesi, varlığını sürdürebilmesi, evrensele katkı haline getirilebilmesi imkanına dönüştürülebilir.

Tam bu noktada öne çıkan farklar; mekanın kullanım biçimi, üretim ve yaşam alışkanlıkları olarak belirginleşmektedir;

Kent hayatında, çalışma odaklı yaşam tarzından doğan, makinalaşmış, dışa kapalı ve içte konfor arayışındaki mekan, kırsalda, dışa açık ya da yarı kapalıdır. Kırsalda, gün içinde kapalı mekanları kullanmak tercih edilmez ve asgari düzeyde tutulması tercih konusudur. Yine kentin farklı olarak çalışmak da yaşamak olduğu için tatil kavramı yok sayılabilir. Tarımsal üretimde olmayan birey ve aileler dahi, kendi imkanları dahilinde, meyve ve sebze gibi besinlerini kendileri yetiştirmeyi, bunları, turşu, salça gibi, kış boyunca tüketebileceği yiyecekler haline getirmeyi tercih etmektedir. Kent kültüründe esnafın sağladığı mekan ve hizmetleriyle hafta sonu ve iş dışında kalan zamanları değerlendirme olarak yaşanan sosyalleşme kırsalda, yine bireysel paylaşımlar, misafirlikler ve düğün, dernek, bayram kutlamaları gibi, özel gün ve durumlarda gerçekleştirilmektedir.

Kültür olarak tanımlayacağımız bu yaşam farklılıklarını biri birlerini güçlendirebilecek bir buluşma noktasında biraraya getirebilmek gelenekselin güçlenmesinin yanında, küreseldeki insani değerlerin yükselmesi, daha yaşanabilir bir dünyaya doğru yönelme olarak da önem kazanmakta, aynı zamanda evrensel sorunlarımıza, geleneksel kırsalda da farkındalık yaratma ve çözümler üretme anlamında da bir ihtiyaç gibi belirmektedir;

Tüm dünyada bugün teknolojinin yarattığı 'insani değerlerden uzaklaşma' sorununa, geleneksel kırsalımızda, sosyal gerçeklik haline gelmiş bir çok yaşam tarz ve alışkanlıkları mevcuttur. Ayrıca gelecek nesillere borçlu olduğumuz dünyamızın çevresel sorunları için, kırsalda, enerji tüketimi, karbon ayak izi, su tüketimi, orman ve ağaçlarımızın, tabiatın korunması, çevre temizliği ve çöplerimizin geri dönüşümü gibi konularda farkındalık yaratmak, hatta yaşam alışkanlıklarımızda değişiklik yapmak ihtiyacımız gittikçe daha da çok belirginleşmektedir. Her ne kadar kırsalda insanımız doğanın değerinin farkında ve tüm imkanlarından faydalanmakta ise de, dünya nüfusunun artmasından dolayı gereken farkındalıktan ve korumacı yaklaşımdan uzaktır. Aynı zamanda, yine her ne kadar kent yaşamında göre daha sağlıklı bir ortamda ise de, sağlık konusundaki gelişme ve ilerleme lerden doğan bilinçlenmeden de mahrum kalmıştır. Sonuçta bütün bu konularda bilinçlenme ve geleceğe yönelik adımlar atmaya imkan veren çözümler üretmek insani görevimizdir.

Fikirden yola çıkılarak bir uygulama örneği tasarımı yapıldı. Bahsi geçen mağaza bir transit yolu üzerinde, hem ana yola yakınlığı, hem de bulunduğu yerleşim bölgesindeki konumu nedeniyle çok işlek bir trafik üzerinde, ormanlarla kaplı bir dağ manzarasına sahiptir. Evrensel tüketim kültürünü, geleneksel kırsala ulaştıran, dışa kapalı olarak, standart bir tasarıma sahip bu mekan, yereldeki eğitilmiş gençlerin çalıştığı, taze besinlerden, beyaz eşyaya kadar geniş bir yelpazede, hem yerelin, hem de dönemsel olarak yörede bulunan, şehir kültürüne ve yaşam alışkanlıklarına sahip 'tatilcilerin' ihtiyaçlarına cevap vermeye çalışmaktadır. Yereldeki eğitilmiş nüfusun tercih ettiği çalışma imkanları arasında önceliklidir.

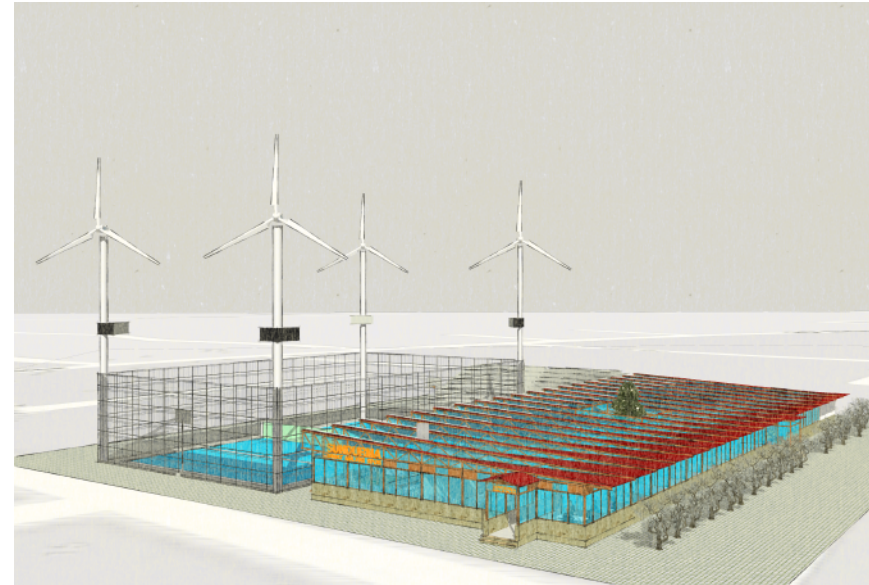

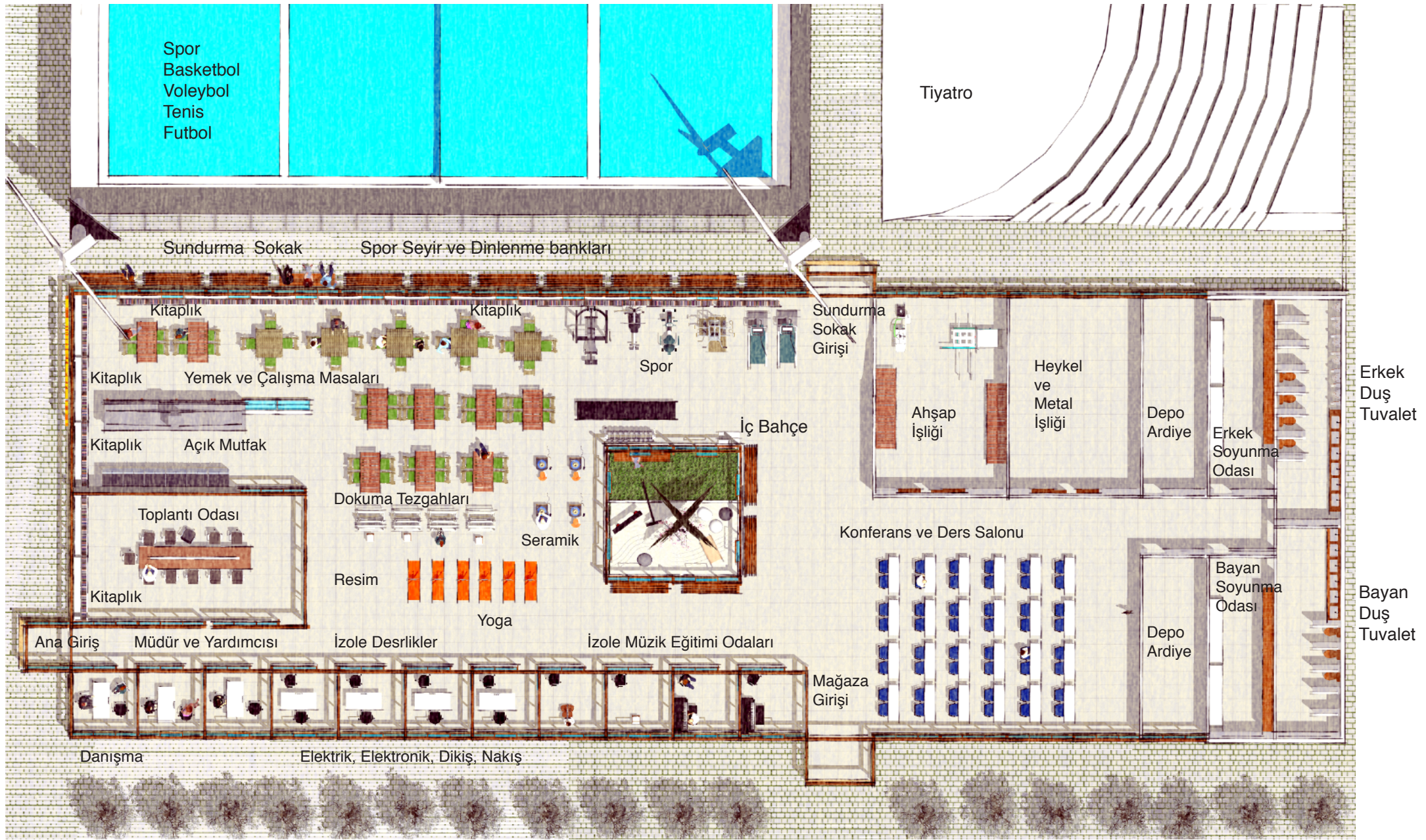

Her ne kadar kurumsal güvenilirliği ve çalışma koşulları, yereldeki eğitimli gençler için cazip olsa da, tüm yurttaki, tektipleşen mimarisi ile yerelden kopuk, dışa kapalı bir makina gibidir. Hem çalışma ortamı olarak geleneksel kırsal hayatın tercih edilen ve insanın doğasına uygun olanak ve özelliklerinden istifade edememekte, hem de eğitimli gençlerimizi evrensel kültürde ne yazık ki, yalnızca tüketim olgusu üzerinden geliştirmekte, çalışma hayatını bir ekonomik kazanç tarzına dönüştürmektedir.

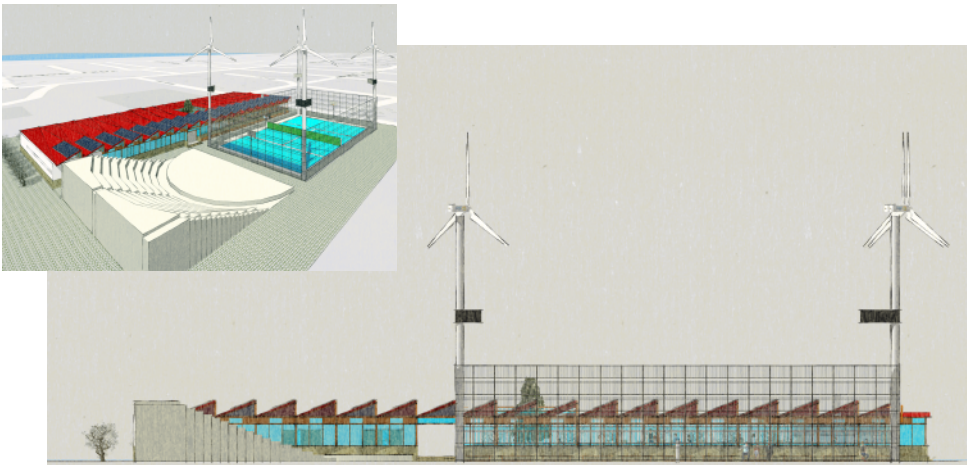
Eğitim fikri, kısaca mağazaya bir eğitim ve spor okulu eklemek. Bu ek tesis, hem mağaza çalışanının, iş hayatının bir eğitim sürecine dönüşebilmesi, dolyasıyla, kendini geliştirmeye devam edebilmesi ve hem de yerelde halkın bilinçli bir eğitim imkanına kavuşması olarak özetlenebilir.

Mağaza çalışanı bu sayede, hayat boyu eğitim imkanına kavuşurken, tüm diğer yerli halk ile birlikte, sosyalleşebileceği, sağlığına faydası olabilecek spor aktivitelerinde bulunabileceği, yine sağlanan, sanat ve kültür eğitimi ve etkinlikleri ile daha sağlıklı bir sosyal hayatın mümkün olabileceği bir ortama kavuşması mümkün olabilecektir. Hem fiziksel hem de sosyal olarak daha sağlıklı bireyler, her konuda daha başarılı bireyler ve toplum demektir. Öte yandan, yerel kültürün, küresel ölçekte anlamlı ve değerli olan bir çok unsuru hakkında, bu ortamda, yerli halk ile birlikte bir farkındalık oluşması imkanı doğacaktır. Bu da kültür erozyonuna çare olabilir.

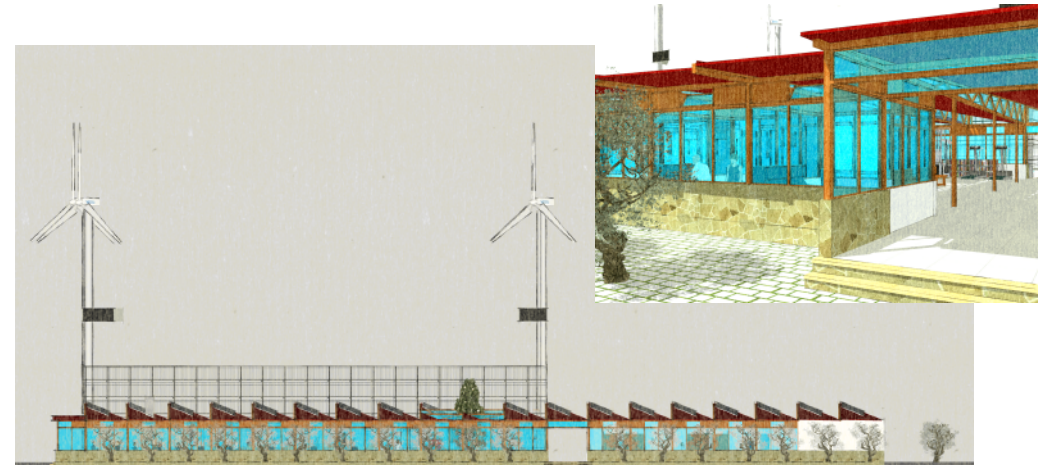

Gürültü veya bunun gibi özel gereklilikler dışında, tüm, spor, kültür, sanat eğitim ve etkinliklerinin mümkün olduğunca birlikte aynı mekan içerisinde gerçekleştirilmesi, hem örnek olarak cesaretlendirici hem de sosyal olarak kaynaştırıcı, bütüleştirici olduğu için tercih edilmiştir.

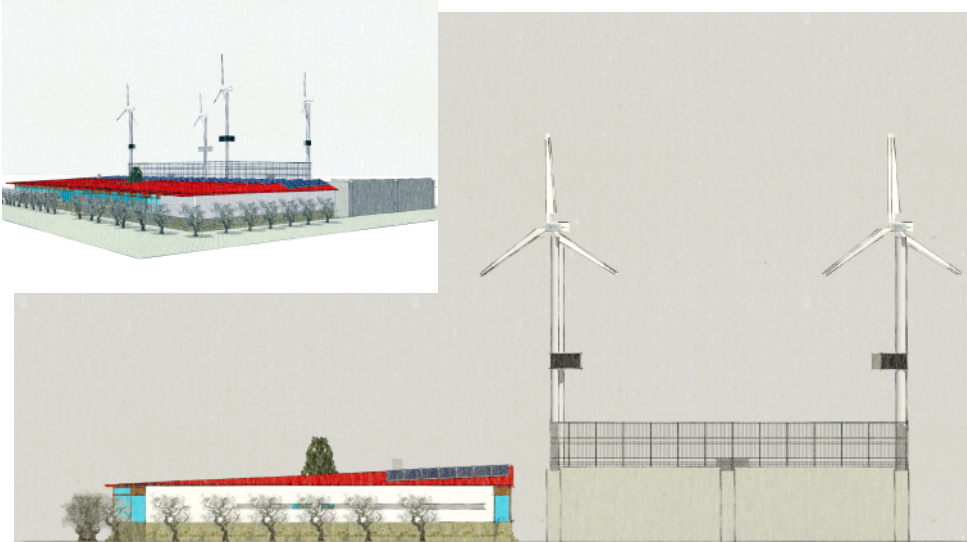
DOĞU CEPHESİ

Doğu Cephesi, özellikle orman manzaralı dağlara baktığı için, hemen hemen bütün eğitimlerin yönü bu cepheye bakacak şekilde düşünüldü. Bu cephede ferahlatıcı orman manzarasından önceki kademe olarak, spor sahası ve tiyatroyu görüyoruz.

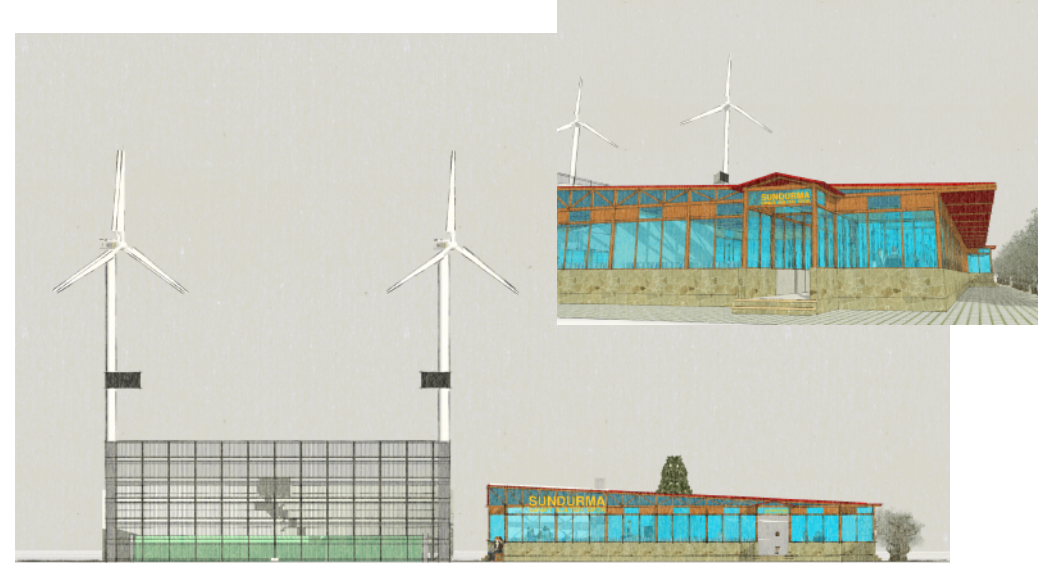
BATI CEPHESİ

Batı cephesi, mağazaya komuşu olduğu ve bir manzarası olmadığı halde, kış aylarında, güneş ışından yararlanabilmek ve yöredeki doğa içindeki yaşamın yarattığı bir psikolojik sonuç olarak, kapalı yerlerin tercih edilmemesi dolayısıyla diğer doğu ve kuzey cephesi gibi tamamen cam ve sonuçta açık mekan hissi yaratan bir tasarım.

GÜNEY CEPHESİ

Güney cephesi, genellikle sıcak iklime maruz kalan bölgede, tercihen kullanıma kapalı. Tuvaletlerin ve tiyatro türbünlerinin arka duvarı bu sağır cepheye bakıyor.

KUZAY CEPHESİ

Kuzey, işlek trafikten giriş cephesi, hem ilk giriş ve yerel halkın girişi olarak, hem de eğitim binası ve spor + tiyatro bölümleri arasında kalan, canlı bir mekan olma ihtimali yüksek. Sundurma Sokağın, iç avlunun da girişi. Tercih edilen sosyal bir mekan olması hedefler arasında.

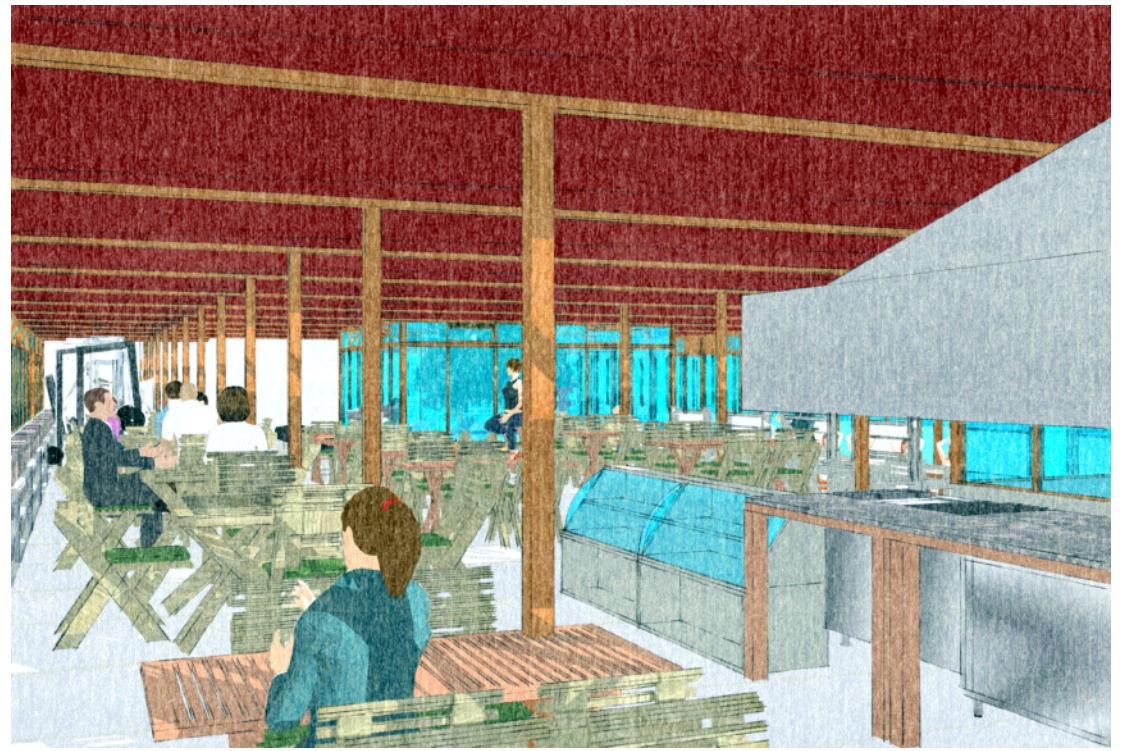
Yemek pişirme ve diğer, mutfak içinde gerçekleştirilebilecek eğitimler için, açık mutfak. Aynı zamanda bireylerin, hem kendileri, hem arkadaşları için yemek pişirebilecekleri bir ortam. Aynı zamanda mağaza, burada sürekli yemek ve içecek ihtiyacına cevap verecek ürünleri sunabilir.

Mutfaktan salona doğru uzanan masalar, hem yemek, hem çalışmak için kullanılabilir.

Boydan boya kütüphane, hem kendi, hem de dünyadaki mümkün olduğunca, tüm kültürlerle, felsefe, bilim ve edebiyat gibi konularda tanışıklık sağlamak amacıyla seçilen kitaplarla dolu.

Kendi kültürümüzdeki evrensel, tüm insanlığı ilgilendiren değerlerimiz bulup ortaya çıkarabilmenin ve bu değerleri sahip çıkıp, insanlığa bir katkı anlamında ortaya koyup, paylaşabilmenin bir yolu da bu anlamda içeriğe sahip kitaplar okuyabilmek.

Açık mutfak

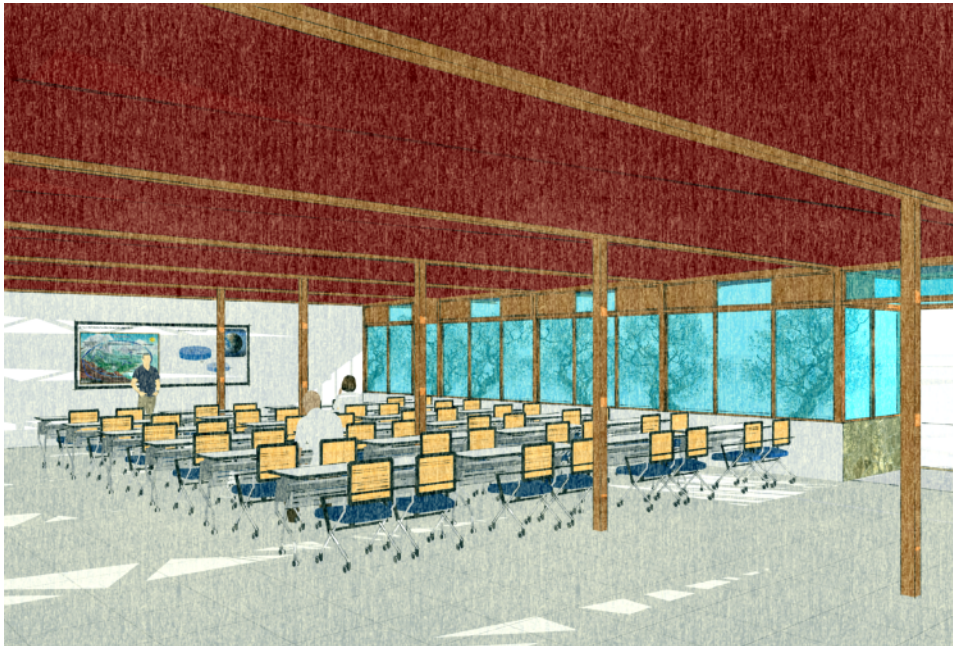

Bir diğer, büyük salona açık köşede, hem kurumsal, hem de herkesin katılabileceği, davetli eğitmenlerin ve internet üzerinden eğitimlerin mümkün olabileceği, eğitim salonu. Bu eğitim salonunda internetin kaynak ve iletişim olanakları, yerelde ihtiyaç duyulan düzeyde eğitim için kullanıma olanak sağlayabilir.

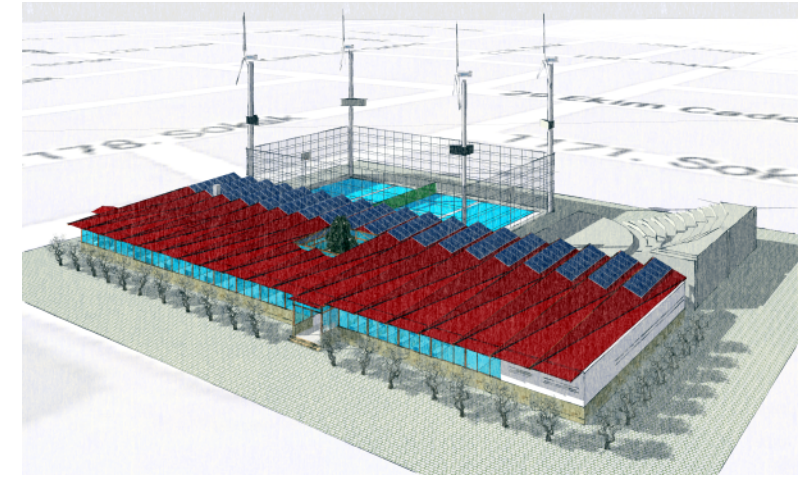
Yine bu kısımda, çift cam ile izole olduğu halde, açık mekan hissi uyandıran ferah bir tasarım.

Çatı panellerindeki, kuzeye bakan kırılmalar, kuzeyden dolaylı olarak, gün boyunca güneş ışığından yararlanma imkanı için düşünüldü.

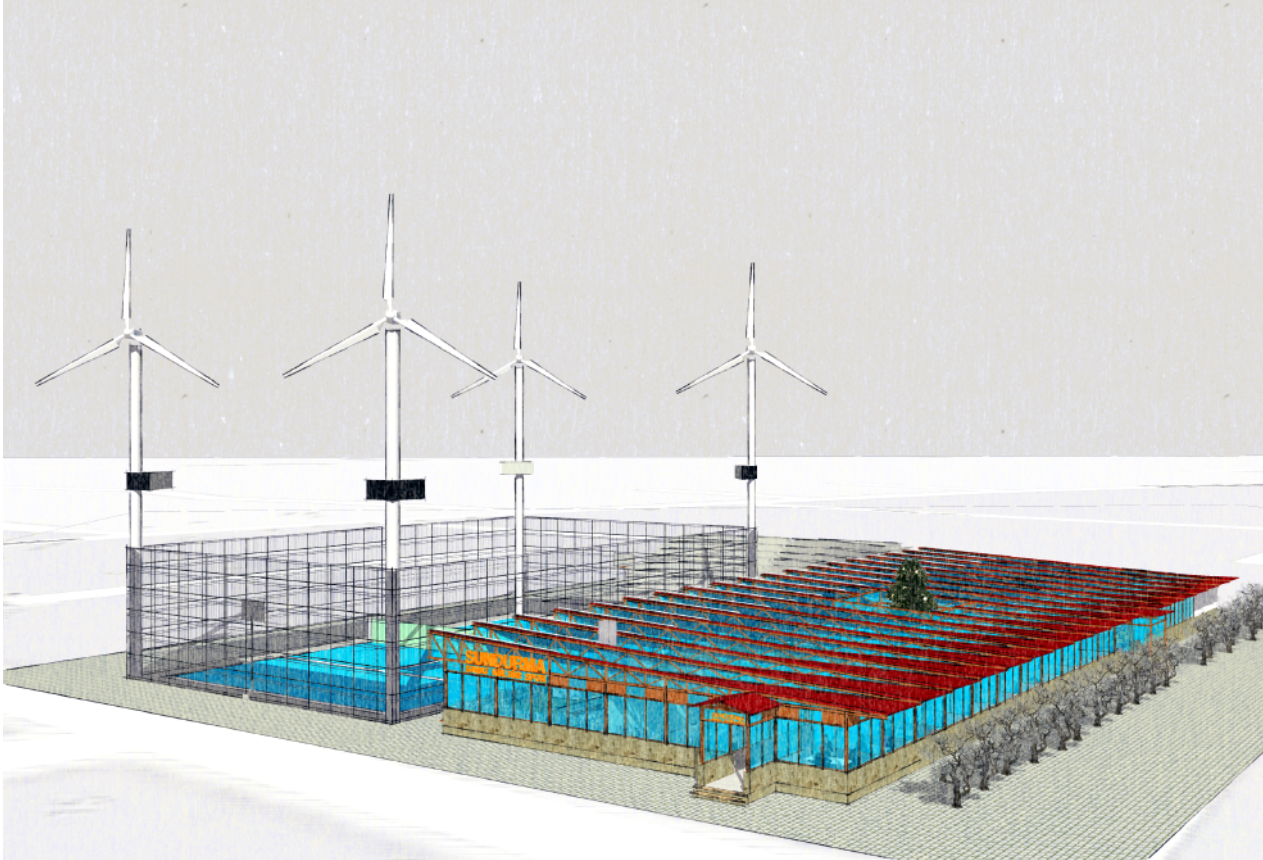
Konferans ve ders salonu.

Gün boyu güneş ışığından yararlanma imkanı için tasarlanan çatı panelleri, aynı zamanda, güneş enerjisi panelleri yerleştirmek için de, hem güneşe bakış açısı, hem de eğim olarak ayarlanabilir. Çepeçevre dikilecek zeytin ağaçlarından ve yer olduğu taktirde, diğer sebze ve meyve yetiştiriciliğinden, hem eğitimi için, hem mutfakta kullanım için, hem de yerel bir gelir kaynağı olarak faydalanılabilir. Bu örnek tasarım ilke olarak ele alınarak, tek tip olan mağazaların her biri yereline göre özelleştirilebilir. Bu özelleştirmeye ek olarak mağaza, yerelde üretilcek ürünlerin değerlendirilmesi konusunda da bir örnek uygulama başlatabilir, yerelde üretilen taze meyve, sebze yanında, zeytin konservesi, tarhana ve hatta halı, kilim, seramik ve diğer kullanım eşyalarının değerlendirilmesi söz konusu olabilir. Sanat eserlerinin kitleler ile buluşmasında rol oynayabilir.

Sonuçta mağaza, böyle bir sistem kurmakla yerel imkanlardan ekonomik olarak daha çok istifade edebileceği gibi, yerele önemli katkılar sağlayarak, evrensel toplumsal bilince katkı anlamında da büyük bir adım atma imkanı yaratabilir.

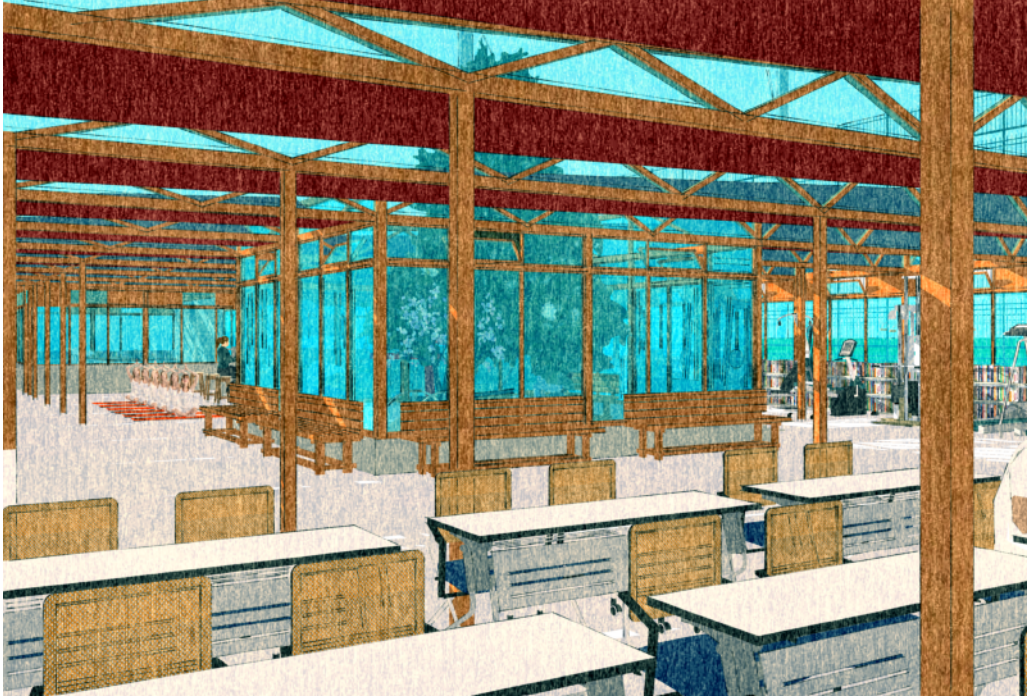
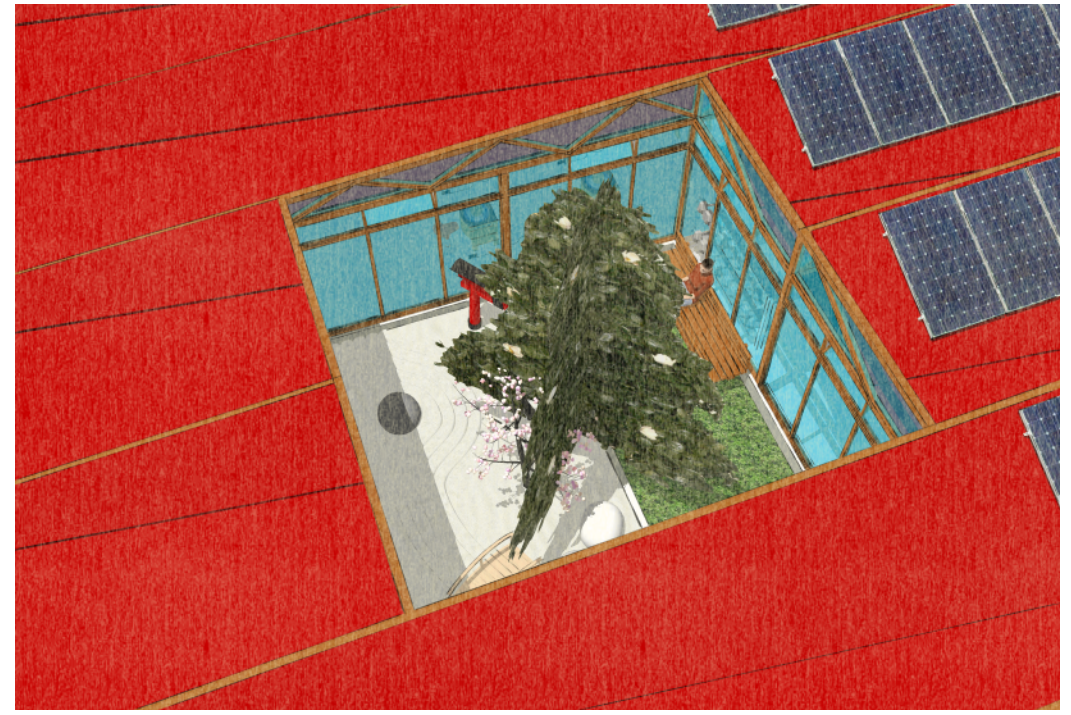

İç mekanda yoga yapanlar, kilim ve kumaş tezgahlarında çalışanlar, ve seramik çalışanlar birlikte görülüyor.

Bir sosyal mekan olarak rağbet görmesi beklenen Sundurma Sokağın içerden görünüşü. Kapalı çalışma mekanlarının, marangoz ve metal işliğinin, tiyatro ve spor sahasının birbirlerini görebildiği bir ortak köşe.

İç avlu hem mekana koku da ekleyecek bir manolya ağacı, hem huzur ve sakinliğin simgesi bir Zen bahçesi ile gün ışığını iç mekana karıştırıp, kapalı mekanın kapıdan girer girmez koparıldığınız aydınlığa ve doğaya yeniden kavuşmasına imkan veriyor. İçinde tatlı su balıklarının yüzdüğü bir küçük havuz eklenebilir.

İç avlunun ve çatı panellerinin derslikten görünüşü. Çatı panellerindeki, kuzeye bakan kırılmalar, kuzeyden dolaylı olarak, gün boyunca güneş ışığından yararlanma imkanı için düşünüldü.

Bu sunumda ölçeksiz, teknik detaylara fazlaca değinilmeyen, fikir anlamında çizimler yapılmıştır. Ayrıca ek olarak, su arıtma sistemleri, çöp ve geri dönüşümlerden enerji kazanım sistemleri, yağmur suyunu sulama için biriktirme gibi gerekli bir çok detay, fikir üzerinde detaylı çalışma yapılırken ele alınmalı, böyle bir proje, günümüzün çevre kirliliği, karbon ayak izi, ve enerji konularında, artık gereklilik haline gelmiş, sürdürülebilirlik detaylarından mahrum bırakılmamalıdır. Bu mekanların kendi kendilerine yeterliliği ve atıklarının kendi içinde yeniden değerlendirilmesi yanında bina inşasında kullanılacak malzeme konusunda mutlaka yerel imkanlardan yararlanılması da, mekanın üretimindeki karbon salınımı ve diğer çevresel konulara hakimiyet açısından önemli husustur.

Bu sunumda, Mimarlık ve Tasarım eğitimi ile ilgili “Akıntıya Rağmen Mimarlık, Modernizm Sonrası için bir Eğitim Fikri” başlıklı bir araştırmadan yararlanılmıştır. Detaylı araştırma metnine <https://metu.academia.edu/OguzCoskun> adresinden ulaşılabilir.

Bu sunumda yararlanılan ve yine araştırma metninde de bulacağınız kaynaklar:

- TÜRKİYE’DE ANTROPOLOJİK BİLGİNİN YETERSİZLİĞİ SORUNU VE ÖĞRETMENLER- Uluslararası Kıbrıs Üniversitesi Yayınları (folklor/edebiyat, cilt:22, sayı:87, 2016/3)- S. Yetkin Işık

- ENERJİ ANALİZİ - T.C. ANADOLU ÜNİVERSİTESİ YAYINI NO: 2486 AÇIKÖĞRETİM FAKÜLTESİ YAYINI NO: 1457 - 2011- Prof. Dr. Hikmet Karakoç, Dr. Nimet Karakoç

- 4. ULUSLARARASI KENTSEL ve ÇEVRESEL SORUNLAR ve POLİTİKALAR KONGRESİ BİLDİRİSİ - Korkut & Kiper 2016

- A Global History of Architecture - Francis D.K. CHING, Mark JARZOMBEC, Vikramaditya PRAKASH - Third Edition, John Wiley & Sons. 2017

- Eşya ve İnsan - Gündoğan Yayınları - Prof. Dr. Nuri BİLGİN - 2011

- Mimarlık Öğretisi - Arketon Yayınları - Bruno TAUT - 1938

- “Geçmişe Göre Daha Çok Ortak Yönümüz Var” - Amin MAALOUF - 14 Temmuz 2020 - Yunus Emre Enstitüsü Amin Maalouf Söyleşisi

Kaynakların internet üzerinden ulaşılabilirlik bağlantıları, ekteki araştırma metninde mevcuttur.

Saygılarımla,
Oğuz Coşkun
Endüstri Ürünleri Tasarımcısı - ODTÜ
0 531 276 47 74
www.ouzcokun.com
ouzcokun@gmail.com